

ขอเป็น

คนสุดท้าย

ในหัวใจเธอ

ดวงใจ

วราภรณ์

ขอเป็นคนสุดท้ายในหัวใจเธอ

บทประพันธ์

วรางคณา

ตัวอย่าง

MONO
books

สำนักพิมพ์ โมโน บุ๊คส์

หนึ่งในสำนักพิมพ์คุณภาพในฝ่าย Mono Publishing

สำนักพิมพ์ โมโน บুকส์

หนึ่งในสำนักพิมพ์คุณภาพในฝ่าย Mono Publishing

ขอเป็นคนสุดท้ายในหัวใจเธอ

บทประพันธ์ วรางคณา

บทประพันธ์ วรางคณา

จัดจำหน่ายในรูปแบบหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ (e book)

ครั้งแรก : กรกฎาคม 2558

ที่ปรึกษา : พิชญ์ โปธารามิก, ดร.โสรัชญ์ อัคระประภา,

นวมินทร์ ประสพเนตร, มร.ชัง โต ลี, ศิริ เหลืองสวัสดิ์

บรรณาธิการบริหาร/ ผู้พิมพ์/ ผู้โฆษณา : กัญญภัทร สุขสมาน

หัวหน้ากองบรรณาธิการ : จิระวุฒิ เขียวมณี

กองบรรณาธิการ : ณัฐพัชร์ ดิษยนันทวัฒน์

ประสานงาน : แพร โปธิ์วัฒนชัย

ออกแบบปก : นวมลลี้ กุลธอุทัย

ศิลปกรรม : อัจฉริยา พูนสุข, นวมลลี้ กุลธอุทัย

พิสูจน์อักษร : อนุพล เชิดวารพงศ์

ราคา 250 บาท

ติดตามข่าวสารความเคลื่อนไหวเกี่ยวกับผลงาน หรือสอบถามเรื่อง
หนังสือได้ที่เฟซบุ๊ก <https://www.facebook.com/MonoPublishing>

คำนำสำนักพิมพ์

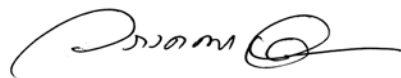
บางครั้ง...ชีวิตของคนเราก็ไม่ได้สุขสมหวัง ไม่ได้สมบูรณ์แบบ
ไม่ได้ดีพร้อม...ไม่ได้ลงเอยอย่างแฮปปี้เอนด์ดังดูในเทพนิยายเสมอไป
เหมือนกับ “ระยางค์” ดีไซน์เนอร์สาวทันสมัย ไฟแรง ที่ชีวิตของเธอดูเหมือน
กำลังจะไปได้สวย สมบูรณ์แบบอย่างที่เธอต้องการ ถ้าเธอไม่พลาดทำได้
เสียกับ “บรรณ” ชายหนุ่มร่างใหญ่ที่เธอเคยรักหมดใจ แต่รักนั้นก็เลื่อน
หายไป เพราะชีวิตของบรรณกลับไปหันเหกับการพนัน หมกมุ่นกับอบายมุข
อนิจจัง ...โลกนี้มักเล่นตลกกับคนเราเสียเหลือเกิน บางคนเกิดมาพร้อม
หมดทุกอย่างแต่กลับเลือกที่เป็นคนชั่วคนเลว แต่บางคนเนี่ยซิ แวดล้อม
ด้วยอบายมุข สิ่งชั่วร้ายแฝงอยู่รอบกาย แต่ก็เลือกและไฟที่จะเป็นคนดี
ของแบบนี้มันมีและเป็นไปให้เห็นเช่นทุกวัน ถ้าคิดแบบปลงตกก็ให้กำลังใจ
ตัวเองว่า สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรมเวรที่ได้ก่อไว้...แต่จะดีกว่าไหม
ถ้าหากเราเข้าใจชีวิตใหม่พร้อมใส่คำว่า “เสียสละ” ลงไป ไม่ว่าจะคนที่อยู่ตรง
หน้าจะชั่วดีเลวร้ายสักแค่ไหน หากใครบางคนยอมถอยและพร้อมเสียสละ
แล้ว แม้ชีวิตจะไม่สมบูรณ์แบบในแบบที่มันควรจะเป็น แต่เชื่อว่ารอยยิ้ม
และความสดใสของวันใหม่กำลังจะโผล่พ้นขอบฟ้ายามเช้าขึ้นมาสู่ชีวิตใหม่
ให้เริ่มต้นก้าวไปอีกครั้งหนึ่ง

บรรณาธิการ

คำนำผู้เขียน

หากคุณคิดจะรักใคร่สักคน คุณก็คงจะคิดเพียงว่า เรามีความสุขที่ได้รักเขา ได้เห็นเขา ได้เห็นคนที่เรารักมีความสุข ความรักที่แท้จริงนั้นต้องมีการเสียสละ ไม่จำเป็นว่าคนที่รักกันสองคนจะต้องลงเอยด้วยการอยู่ด้วยกัน และแต่งงานกันเสมอไป ตรงกันข้าม หากการได้อยู่ด้วยกันอย่างสมหวังสมปรารถนาของคนสองคนทำให้ผู้คนอีกมากมายมีความทุกข์ ผิดหวัง ไม่สมหวัง คุณคงจะไม่มีความสุขนักหรอก

คนที่รู้จักการเสียสละเพื่อแบ่งปันความสุขที่เรามีอยู่ให้แก่คนที่เรารักนั้น เรียกได้ว่า “ผู้ชนะ” แม้ว่าเราอาจจะรู้สึกขมขื่นในบางครั้ง แต่เราก็กังมีภาพแห่งความรักความหวานชื่นเก็บเอาไว้ฝันในทุกเวลาที่ต้องการ.

กุมภาพันธ์ 2557

1

เหลือเวลาอีกเพียงสิบห้านาทีก็จะถึงเวลาทำงาน ลิลินแหวกทางผู้โดยสารร่วมรถเมล์ปรับอากาศคันนั้นด้วยกิริยาของคนที่ถูกจนเร่งรีบสุดประมาณ กระนั้นกว่าจะเดินจากเกือบท้ายรถมาถึงทางลงข้างหน้าได้ทุกลักทุเลเต็มทน มือไม้สั่นกระทั่งถึงซาเมื่อก้าวลงมายืนบนฟุตบาทริมถนนได้สำเร็จ มีเวลาแห่งหน้าหยุดหายใจอีกนิดหนึ่งก่อนจะก้าวยาวๆ แกมวิ่งไปยังตึกสูงใหญ่ที่มีป้ายตัวใหญ่สะดุดตา ซึ่งบอกชัดว่าเป็นโรงพยาบาลเอกชนที่กำลังมีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักในปัจจุบัน

ลิฟต์เปิดที่ชั้นแปด...หล่อนก้าวออกมาด้วยอาการพลีผลามแล้วก็ถูกกระแทกกลับเข้าไปภายใน เพราะไม่ได้ทันมองว่ามีผู้กำลังรีบร้อนจะเข้าไปในลิฟต์เช่นกัน เสียงหัวเราะแจ่มใสทำให้หญิงสาวเงยหน้ามอง ความโกรธเกิดขึ้นเพราะความเจ็บเป็นต้นเหตุ แต่พอมองเห็นเจ้าของเสียงหัวเราะก็คลายลง แต่ใบหน้าสวยนั้นยังบอกให้รู้ถึงอารมณ์ที่ไม่ได้รื่นรมย์เช่นทุกวัน

“รีบอะไรกันนักหนานะเจ้ เดินหลับตาไม่ยอมมองคนเลย”

“ยายหว่า...ถอยออกไปเสียดิๆ อย่ามายั่วนะ คนยิ่งเร่ง”

“นั่นลิคะฟีลิน ซ้าไปสักห้านาทีก็ไม่มีใครเขาว่าหรอก”

“คนว่ามีจ๊ะ วันนี้เวรพี่ราศี ขึ้นชั๊กซ่าแกเอาตาย”

“อ้อ...จั้นไปเถอะ นึกว่าคนอื่นเป็นอินซาร์ต”

ทิวาเปิดทางให้โดยดี เพราะใครๆ ก็พอรู้จักดีศัพท์หัวหน้าเจ้าของนามราศีเป็นอย่างดี หล่อนเป็นสาวโสดอายุเกินสี่สิบ หน้าตาไม่ได้ซีริ้ว แต่ก็ได้สวยถึงขนาดคนมองเหลียวหลัง แต่สิ่งที่ทำให้ทุกคนกลัวเกรงไม่เว้นแม้แต่ญาติคนไข้บางรายก็คือความเจ้าระเบียบ จู้จู้ขี้น และความไว้ตัวด้วยถือว่าเป็นหัวหน้าของหล่อนนั่นเอง

ลิลินถูกมองตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้าด้วยอาการ “ลอดแวน” เมื่อก้าวเข้าไปในห้องนั้น หล่อนพนมมือไหว้ราศีเหมือนที่เคยทำทุกวันที่มาเข้าเวรที่นี่ สีหน้าของหัวหน้าตึกคลายความเครียดลงนิดหนึ่ง หล่อนไม่ได้รับไหว้เพียงแต่พยักหน้าและทำเสียงในลำคอว่า

“สายไปหน่อยนะจะคุณลิลิน”

“ขอโทษค่ะ...วันนี้รถชนกันกลางสะพานต่างระดับ รถเลยติดมาก...ขอโทษอีกครั้งค่ะ”

หล่อนตอบเสียงเบาเช่นกันก่อนจะถูกเพื่อนที่เข้ามาก่อนแล้วรูนหลังให้เดินออกไปคอยรับหน้าแพทย์ที่กำลังก้มหน้าก้มตาอ่านชาร์ตคนไข้ประจำออร์ดด้วยกิริยาเคร่งขรึม เห็นคุณหมอมอหนุ่มเหลือบตาขึ้นมองนิดหนึ่งก่อนจะก้มหน้าก้มตาอ่านชาร์ตคนไข้ต่อไป

“ห้องแปดสามดูแลใกล้ชิดหน่อยนะ ความดันไม่ดีเลย ระวังอย่าให้ตกลงไปกว่านี้”

“ค่ะ”

รับแผ่นชาร์ตมาถือไว้และเดินตามต่อไป

“ห้องแปดหนึ่งหกวันนี้ป่วยหากดูอาการไม่มีอะไรแทรกซ้อน ฟรังก์กลับบ้านได้เลย ตอนเย็นผมจะแวะมาดูอีกครั้ง”

“ค่ะ”

แผ่นชาร์ตเกือบจะเต็มอ้อมแขน อารามรีบและไม่ได้ทันเตรียมตัว ลิลินจึงไม่ได้เซ็นรถทะเบียนคนไข้ตามมาด้วย ไม่รู้ว่าเพื่อนจะทิ้งหน้าที่มาให้

เร็วอย่างนี้ พอแผ่นชาร์ตแผ่นสุดท้ายในมือของหมอส่งมาให้ หญิงสาวจึง ยิ้มแหย่เมื่อเห็นรอยขบขันในดวงตาของนายแพทย์ตรงหน้า

“ไม่หนักบ้างหรือไงคุณ จะเก็บเสียก่อนก็ได้ แล้วขอเฉพาะห้อง แปรแก้ตามมาทีนะ จะดูแลที่ผ่าตัดเมื่อวานเสียหน่อยว่าเป็นอย่างไรบ้าง”

หมอเดินไปที่อ่างล้างมือ ลิลินจึงมีโอกาสนำแผ่นชาร์ตทั้งหมด เดินไปเก็บเข้าที่ เหลือไว้เพียงแผ่นเดียว เมื่อหันกลับมานายแพทย์คนเดิม กำลังซักถามอะไรบางอย่างกับราศีหัวหน้าตึก หล่อนจึงค่อยๆ ถอนใจเป็นการคลายเครียด สุนัขซึ่งมีหน้าที่เดินตรวจจนใช้ด้วยกันเข้านี้หันมายิ้ม

“เหนื่อยล่ะสิ บอกให้ซอร์สสักคนก็ไม่ยอมซื้อ นี่แหละนำทำงาน หลายที่มันเหนื่อยอย่างนี้”

“ยังไม่รวยนี่คะ ไม้นั้นก็ซื้อแล้วละ...หมอเข้ามานานหรือยัง”

“ไม่นานหรอก นี่เป็นรายแรก หมอประจวบกับหมอดิเรกยังไม่มา”

“ค่อยยังชั่วหน่อย...แต่ก็รีบเสียชีวิตนั่นแหละ กลัวเจ้าแม่เล่นงาน บ่นมั่งไหมนี่”

“ยังไม่ทันบ่น เพราะตอนที่ลินเข้ามานะเกินไปแค่สองนาที่ แต่เดี๋ยวเถอะพอว่างงานคงได้ฟังเทศน์กันล่ะ เตรียมติดกันที่เทศน์กันได้ดีกว่า ก็แล้วกัน”

ลิลินเป็นพยาบาลประจำโรงพยาบาลของรัฐแห่งหนึ่ง หล่อนเพิ่งเรียนจบและออกมาทำงานได้เพียงแค่สามปี คนกำลังมีไฟแรงทำให้ หล่อนไม่ได้หยุดอยู่แค่งานประจำที่ทำอยู่ แต่ลิลินใช้เวลาว่างที่มีเหลือ ทั้งกลางวันและกลางคืนนั้นทำงานพิเศษตามโรงพยาบาลเอกชนรวมถึง เป็นหน่วยปฐมพยาบาลเบื้องต้นของโรงแรมและสถานออกกำลังกาย เพื่อสุขภาพอีกหลายแห่ง นั่นเป็นเหตุให้หล่อนไม่มีเวลาพักผ่อนเป็นของตนเอง แต่ก็สบายใจและมีความสุขตรงที่ได้เห็นยอดเงินรายได้ในสมุดเงินฝากของตนเองเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว

“ไอลินมันงกเงิน ทำแต่งงานอย่างเดียวจนไม่เหลือเนื้อหนังแล้ว อีกหน่อยเออะจะหาแฟนไม่ได้ ไม่มีใครเขาชอบผู้หญิงที่มีแต่หนังหุ้มกระดูกหรอก”

ระยางค์...พี่สาวคนสวยของลิลินค่อนข้างแคะเช่นนี้เสมอ หล่อนเรียนจบทางด้านดีไซน์เนอร์และเป็นผู้เชี่ยวชาญทางด้านออกแบบเสื้อผ้าคนสำคัญในวงการแฟชั่นทุกวันนี้ ระยางค์พยายามที่จะให้น้องสาวหันมาเอาใจใส่ตัวเองรวมถึงการแต่งเนื้อแต่งตัวให้เข้าสมัย แต่นั่นเป็นสิ่งที่ลิลินกลัวนักหนา หล่อนกลัวการเสียเงิน

“กว่าจะทำเงินได้แต่ละเวรเหน้อยจะตายละพี่ยาง แต่เวลาจ่ายนะฟรีดเดียว ขอให้ลินเก็บเงินเอาไว้มากๆ ก่อนให้มันเหลือเก็บแล้วค่อยใช้ได้คล่องมือ”

“งั้นก็รอจนแก่ตายละจ๊ะแม่คุณ ระวังน่ะยายลิน เดียวจะว่าพี่ไม่เตือน สุขภาพเป็นเรื่องสำคัญ อย่าเอาแต่ดูแลคนอื่นเสียจนไม่มีเวลาดูแลตัวเอง”

ลิลินเพลอยิ้มเพราะหล่อนเคยชินกับคำเตือนของใครๆ เสียแล้ว ทั้งคุณย่า คุณอา คุณลุง แม้กระทั่งพี่ๆ ซึ่งเป็นวงศาคนญาติต่างก็ออกปากเตือนเป็นเสียงเดียวกันเพราะความห่วงใย

“คุณลิลิน...หลับในหรือ”

ลิลินสะดุ้ง...หล่อนเพลออีกแล้ว คิดไปว่าอยู่คนเดียว ที่ไหนได้ กำลังเดินตรวจคนไข้อยู่แท้ๆ สีหน้าของหมอดูเหน็ดเหนื่อยกับการที่เรียกสติของหล่อนให้กลับคืนเหมือนกัน หญิงสาวยิ้มแห้งๆ

“ขอโทษค่ะหมอ...กำลังเพลินค่ะ เมื่อกี้หมอดถามอะไรหรือเปล่าคะ”

“ไม่ได้ถาม แต่สั่งว่าเดี่ยวให้เอาผ้าก๊อซที่ปิดอยู่ออกได้แล้ว ใช้แค่บางๆ กันฝุ่นเท่านั้น แผลจะได้มีอากาศระบายบ้าง หากไม่มีหนองก็ไม่ต้องทำอะไรแล้วนะ ทำแผลเข้าเย็นเป็นปกติก็พอแล้ว”

“คะหมอ”

หล่อนมีหน้าที่เก็บเครื่องใช้ที่หมอมทิ้งไว้ ขณะที่นายแพทย์เดินออกไปจากห้องก่อน ญาติคนไข้เดินเข้ามายื่นเกาะเตียงสีหน้ายิ้มแยมเพราะคนไข้ฟื้นอันตรายนแล้ว ลิลินเก็บอุปกรณ์ทั้งหมดแล้วจึงหันมาเห็นถุงผลไม้ที่ญาติคนไข้ส่งให้

“สาส์นปู่คุณคะคุณหมอ ลูกชายเขาบินเมื่ออาทิตย์ก่อนคะ เพิ่งกลับมาเมื่อคืน เขาเลยฝากมาให้คุณหมอแบ่งกันรับประทานคะ”

กับคนไข้...พยาบาลก็จะถูกเรียกขานว่าเป็นหมอไปโดยปริยาย นอกเสียจากคนไข้ซึ่งพอมีความรู้เท่านั้นถึงจะเรียกตำแหน่งหน้าที่ได้ถูกต้อง ลิลินยิ้มอ่อนโยนตามนิสัยของหล่อน

“ไม่เป็นไรหรอกคะคุณป้า เก็บไว้เถอะคะ ช่างนอกมีคนอื่นเอาของมาให้เยอะอยู่แล้วคะ คุณลุงรับประทานได้เมื่อไหร่จะได้มีคะ”

“ไม่เป็นไรคะคุณหมอ ลูกชายเขาซื้อมาเยอะหรอกคะ เขาว่าให้คุณหมอแบ่งกันมากๆ เพราะคุณหมอนี้ใจดีทั้งนั้น ช่วยดูแลจนพ่อเขาหายคะ”

ญาติคนไข้ยึดเยียดให้อย่างเต็มอกเต็มใจ ลิลินจึงพนมมือขอบคุณก่อนจะรับถุงผลไม้ราคาแพงนั้นออกมาจากห้อง...โรงพยาบาลเอกชนระดับดีๆ ก็เป็นอย่างนี้ คนไข้ส่วนมากพอมีฐานะ เริ่มตั้งแต่ปานกลางไปจนถึงชั้นดี เพราะค่ารักษาพยาบาลย่อมแพงกว่าโรงพยาบาลรัฐหลายเท่า แต่ก็พอคุ้มกับการเอาใจใส่ดูแลอย่างดี เครื่องไม้เครื่องมือของโรงพยาบาลเอกชนที่ทันสมัยและเป็นที่นิยมนั้นอาจจะดีกว่าโรงพยาบาลรัฐ ลิลินเคยใจหายกับค่ารักษาพยาบาลของคนไข้บางคนทีหล่อนมีหน้าที่ดูแล เพราะค่ารักษาพยาบาลเป็นหมื่นเป็นแสน หากเป็นคนยากคนจนก็ต้องไปคอยเข้าคิวรอรับการรักษาตามโรงพยาบาลของรัฐเท่านั้น

“วันนี้ออกเวรแล้วไปต่อที่ไหนอีกล่ะคุณลิน”

เสร็จจากการเดินดูคนไข้ในตอนเช้า พยาบาลทุกคนก็รวมกลุ่มกันทำงานอยู่ในห้อง แม้จะเป็นพยาบาลพิเศษที่มาจากที่ต่างกัน แต่ด้วยอาชีพเดียวกันทำให้พอจะพูดคุยร่วมทุกข์ร่วมสุขกันได้บ้างไม่มากก็น้อย

“คำนี้มีเวรไหนดที่โรงแรมจะ ที่จริงวันนี้ว่าจะกลับบ้านนะ ไม่ได้เข้าบ้านมาเกือบสองอาทิตย์แล้ว ไม่รู้ว่าคุณย่าจะค่อนข้างที่ตลป”

ที่บ้านของลิลินเป็นครอบครัวใหญ่ที่มีบ้านหลังเล็กหลังน้อยอยู่ในรั้วเดียวกัน ประมุขของบ้านคือคุณย่าน้อยอยู่ในบ้านหลังใหญ่สุด ซึ่งเป็นตึกเก่าแก่ สร้างมากกว่าแปดสิบปีตามอายุของคุณย่า เมื่อลิลินโตขึ้นมาในส่วนที่เป็นของพ่อแม่ก็เห็นบ้านหลังนี้อยู่แล้ว ตึกของลิลินเป็นตึกชั้นเดียวสร้างอยู่บนเนินดินที่ล้อมรอบด้วยสวนดอกไม้สะพรั่ง เมื่อแรกนั้นลิลินอยู่กับพ่อแม่และระยางค์พี่สาว แต่ปัจจุบันนี้เหลือเพียงสองคนพี่น้องเท่านั้น เพราะทั้งพ่อและแม่จากไปในระยะเวลาห่างกันแค่ปีเดียว

“พຽ່ງนี้วางหรือเปล่านั้นจะ หากพຽ່ງนี้วางวันนั้นจะไปอยู่แทนให้ลิลินจะได้กลับบ้าน แต่พຽ່ງนี้ลินต้องแทนเวรให้หนูชนะจะ”

นุชชาทำท่าออดอ้อน เป็นที่รู้กันว่านุชเป็นคนสวยเสน่ห์แรง หล่อนมีนัดกับเพื่อนชายบ่อยๆ และแต่ละครั้งก็ต้องเที่ยวอ้อนวอนขอแลกเวรกับเพื่อนๆ ซึ่งหากมีเวลาว่างก็จะมีใครปฏิเสธ เพื่อวันข้างหน้าจะได้ไหว้วานกันได้บ้าง

“ก็ได้จะ ดีเหมือนกัน ออกเวรเช้าจะได้กลับบ้านเร็วๆ หนอยจะแวะตลาดหาของไปทำกินกับพี่สาวเสียหน่อย แต่หากพี่ยังไม่อยู่ก็ไม่แทนให้ชนะจะ ชี้ก็ยกกลับไปอยู่คนเดียว”

“งั้นรีบโทรไปเลย เอาโทรศัพท์ที่นุชก็ได้ โทรศัพท์ที่นี้ใช้ยากจะตายโรงพยาบาลรวยๆ แต่ชี้เหนียวกระทั่งโทรศัพท์ที่พนักงานจะใช้”

ลิลินอมยิ้ม แต่ก็รับโทรศัพท์มือถือของนุชมาใช้โดยไม่เกี่ยงจนหล่อนกดหมายเลขโทรศัพท์มือถือของระยางค์เช่นกัน เพราะสะดวกกว่า

ที่จะใช้โทรศัพท์ของสำนักงาน

“พี่ยางเธอ...นี่เค้านะ...จะลินเอง...วันนี้พี่ยางกลับบ้านก็โมง”

“ยายลิน...มีอะไรอีกล่ะ วันนี้พี่ว่าจะไปกินข้าวกับเพื่อนหน่อย”

“ว่า...ลินว่าจะกลับบ้าน หากพี่ยางไม่กลับเร็วก็จะยังไม่กลับแล้ว
ซีก็เลยกลับไปอยู่คนเดียว”

“ก็ขึ้นไปหาคุณย่า...คุณย่าบ่นถึงสองสามวันแล้วนะ เห็นบอกว่า
อยากให้ลินไปวัดความดันให้หน่อย เอาอย่างนี้เถอะ พี่จะบอกเลิกนัดเพื่อน
ลินรออยู่ก็แล้วกัน เตี้ยเวเล็กงานแล้วจะขับรถไปรับ วันนี้เข้าเวรที่ไหนล่ะ”

ลินินบอกสถานที่ทำงานของหล่อนก่อนจะวางหู นุชกำลังตะแคง
หูฟังอย่างเอาใจใส่ สีหน้ามีความหวังนั้นทำให้ลินินหัวเราะ

“ตกลงจ๊ะ”

“ขอบใจมาก ขอบใจจริงๆ นะลิน รู้ไหมว่าหากไปกับเขาไม่ได้วันนี้
มีหวังเขาไปคว่าคนอื่นแน่ๆ เชียว”

“อ้าว...ก็แล้วทำไมยังดันทุรังล่ะ เขาอยากมีคนอื่นก็ให้เขามีไปซิ
นุชออกสวยออกดี เป็นลิน ลินไม่มีวันแคร์หรอก”

“โอ้เอ๊ย เรื่องอย่างนี้ไม่เกิดกับตัวเองแล้วไม่รู้หรือ เพราะเรารัก
เขาเนี่ยแหละเลยต้องง้อเขา...ไม่อยากจะอยู่เป็นโสดเมตอย่างพี่ราศี”

นุชลาดเสียงลงกระซิบเพื่อไม่ให้เสียงนั้นแว่วไปถึงหัวหน้าตึกที่
นั่งอยู่ในห้องถัดไป ลินินทำตาโตยกนิ้วขึ้นจรดปากเป็นสัญญาณเล็กพูด
เพราะเชื่อแน่ว่าหากราศีได้ยินจะต้องพากันเดือดร้อนเป็นแน่

ระยางค์เก็บของใช้ส่วนตัวบนโต๊ะลินซัก เมื่อได้ยินเสียงออก
กังวลขึ้น ที่จริงระดับของหล่อนนั้นไม่จำเป็นต้องรอเวลาเลิกงานเข้างาน
ตามปกติเหมือนพนักงานทั่วไป แต่ระยางค์เป็นคนชอบทำอะไรเป็นระเบียบ

และเป็นแบบอย่างที่ดีแก่ผู้อยู่ใต้บังคับบัญชา ทุกคนจึงเห็นว่าหล่อนไปกลับตามเวลาเสมอ และหากไม่จำเป็นแล้วระยางค์จะไม่ยอมออกไปนอกสถานที่ในระหว่างเวลาทำงานด้วย

ปุณณะเตร่ลงมาที่ห้องทำงานของหล่อน เขายิ้มกว้างขวางเมื่อเห็นระยางค์กำลังเสริมสวยใบหน้าก่อนที่จะกลับบ้าน ชายหนุ่มลากเก้าอี้มาตั้งตรงหน้าโต๊ะของหล่อนอย่างถือวิสาสะ

“ไม่ต้องแต่งก็ได้แล้วนำคุณระยางค์ อย่างคุณนะต่อให้หน้ามอมเป็นถ่านก็ยังสวย”

“ห้องอืดหรือคุณนะ อยู่ดีไม่ว่าดีเดินมาชมกันเฉยๆ จันแหละนี่ทำไมยังไม่กลับบ้าน หรือวันนี้วันสัปดาห์กรรไฟไม่ทันเลยหันมาหาที่หลบซ่อน”

ระยางค์ย้อนถามยิ้มๆ ปุณณะเป็นลูกชายของเจ้าของบริษัทเสื้อผ้าส่งออกที่นี่ ซึ่งเป็นกิจการที่ใหญ่โตที่สุดในเมืองไทยหนึ่งในสองราย เขาบำเพ็ญตนเป็นหนุ่มเพลย์บอยที่ดวงสาวไม่เลือกหน้า แต่ในเวลาทำงานปุณณะก็คือหนุ่มไฟแรงที่คู่แข่งขาดในความเก่งกล้าสามารถของเขาเหมือนกัน

“ไม่ใช่อย่างนั้นนำคุณระยางค์...วันนี้เกิดเบื้อ...คนที่โทรมาทุกคนไม่ได้อยู่สเปกเลยสักคนเดียว ก็เลยอยากหาอาหารจานใหม่...ไปกินข้าวฟังเพลงกับผมดีกว่านำคุณระยางค์คนสวย รับรองว่าผมไม่จีบคุณหรอกขอแค่เป็นเพื่อนแก้เซ็งเท่านั้นเอง”

ปุณณะทำท่าทางเหมือนชายหนุ่มกำลังขอความรักจากหญิงสาว ระยางค์อดหัวเราะไม่ได้ หล่อนกับเขาไม่ได้เคยมีจิตพิศวาสต่อกัน ถึงปุณณะจะมีจริงๆ หล่อนก็รับไม่ได้ เพราะรู้ไส้รู้พุงรู้ก้นเสียจนหมดสิ้นแล้ว แต่ปุณณะก็เป็นทั้งนายและเพื่อนที่ดีเสมอต้นเสมอปลาย ระยางค์ปิดตลับแบ่งพิจารณาตนเองในกระจกนิคหนึ่งพยางค์ตอบว่า

“วันนี้จะกลับบ้าน นัดกับน้องสาวไว้จะ รายนั้นเขาไม่ค่อยได้มี เวลาอยู่บ้านเท่าไร เขาจะกลับนอนบ้านก็ต้องเอาใจเขาหน่อยว่าจะไปแวะ รับเขาแล้วจะไปเดินซื้ออะไรไปทำกินกัน”

ปุณณะคิดนิ้วเปาะลูกขี้ยืนด้วยสีหน้าสีตาที่แสดงความรู้สึก

“วิเศษเลยครับคุณพี่ ขอผมไปด้วยคนเถอะ ผมจะขับรถให้เอง จะซื้ออะไรก็ช่วยหิ้วช่วยหอบทั้งหมด แถมจ่ายเงินด้วย เอ้า...รู้ไหมว่า ผมไฝ่ฝันถึงบรรยากาศอบอุ่นอย่างครอบครัวในบ้านมานานแล้ว”

ระยางค์ขยับจะตัดทาน แต่พอเห็นแววมองๆ ในดวงตาของ ปุณณะ หล่อนก็เปลี่ยนใจ

คำอธิบาย

2

ลิลินไม่ได้เปลี่ยนเสื้อผ้าจากชุดพยาบาลมาเป็นชุดไปรเวท เหมือนทุกครั้งที่มาขึ้นเวรในโรงพยาบาลเอกชน ทั้งนี้เพราะปกติแล้วหล่อนจะต้องกลับไปหอพักที่โรงพยาบาลประจำตัวเองอาจจะเป็นรถเมล์ธรรมดา รถรับอากาศ หรืออาจจะต้องการเวลาเร่งด่วนถึงกับซ้อนท้ายมอเตอร์ไซด์ก็ยังคงเคย ไม่นับรวมถึงการนั่งรถแท็กซี่เพราะนานที่ปีหนลิลินจะยอมเสียเงินไปในทางฟุ่มเฟือยอย่างนั้น

ในกระเป๋าใบโตซึ่งนอกจากเครื่องใช้ส่วนตัว เครื่องสำอาง กระเป๋าตังค์ใบเล็กแล้ว ยังมีอุปกรณ์ในการรักษาพยาบาลเบื้องต้นที่จำเป็น ยาสามัญประจำบ้านซึ่งหล่อนซื้อเตรียมไว้สำหรับจะไปประจำที่บ้านคุณย่า ซึ่งมีลูกหลานมากหน้าหลายตาที่บ้านหลังอื่นๆ ในอาณาบริเวณเดียวกัน เพราะเหตุนี้มันจึงเป็นกระเป๋าที่หนักไม่น้อยทีเดียว

รถป้ายแดงใหม่เอี่ยมสีเหลืองสดของปुณณะแล่นปราดเข้ามาจอดเทียบตรงที่หล่อนยืนอยู่โดยเร็ว ลิลินสะดุ้งแล้วถอยหลังออกไปอีกพอดีกับที่กระจกรถคันนั้นลดระดับลง ใบหน้าฉวลแอร่มของระยางค์ยื่นออกมาบอกยิ้มๆ

“ไม่ไปด้วยกันหรือยายลิน”

“พี่ยาง...ซื้อรถใหม่หรือคะ”

หล่อนก้าวขึ้นมา นั่งตอนหลังอย่างกระฉับกระเฉงด้วยวิธีเหวี่ยง กระเป๋อ้านแสนหนักเข้าไปก่อนแล้วตัวจึงตามเข้าไป ออกจะรู้สึกแปลกๆ ที่ระยางค์ไม่ได้เป็นคนขับรถคันนี้ หากมีชายหนุ่มท่าทางโก้สวมเสื้อเชิ้ต แขนยาวดูมีราคา ผูกไทสีฉูดฉาดเข้ายุคเข้าสมัย เขาก็มีศรัทธาให้เมื่อสบตา หล่อน ลิลินเห็นแววตาเจ้าชู้กรุ่มกริมของเขาได้ถนัด

“เปล่า รถของเจ้านาย นี่ละเจ้านายพี่...คุณปुณณะ เขารับอาสา จะไปส่งเพราะกำลังวิ่งหนีสาวๆ รายนี้มีแฟนเป็นโหล อย่าไปหลงคารม เข้าเซียวนะยายลิน”

ระยางค์สารายหน้าตาเฉย ลิลินยิ้มอย่างเป็นกันเองเมื่อปुณณะ โวยวาย

“คุณนี่ทำเสียฤกษ์ ผมกำลังจะทำคะแนนกับคุณน้องสาวอยู่ เซียว...คุณระยางค์เขาเป็นอย่างนี้แหละครับ คุณพยายามเขาโกรธที่ผมไม่ จีบเขา ก็เลยโพ่นทะนาคความชั่วของผมไปทั่ว คุณพยายามอย่าไปเชื่อเขา นะครับ...ร้ายกาจที่สุด ดูเถอะ มีน้องสาวสวยขนาดนี้ยังไม่เคยแพรงพราย ให้ฟัง กลัวผมจะจีบน้อง..ดูสิ อัจฉากระทั่งน้อง”

ระยางค์หัวเราะก๊าก ใช้ฝ่ามือพาดที่ต้นแขนอย่างหมั่นไส้เต็มแก่

“ตาบ้า...ฉันไม่ได้พิศวาสคุณสักทียะบอกให้รู้ด้วย หากผู้ชาย ในโลกมีคุณคนเดียวฉันเต็มใจจะอยู่เป็นโสดเสียมากกว่า”

“อ้าว...จันตายไปตกนรกนะครับ พญายมท่านจะไล่ให้กลับมา เกิดใหม่ด้วยแหละ เพราะเกิดมาแล้วเสียชาติเกิด ให้เกิดมาแล้วยังไม่ยอม มีสามี ตายไปโดยไม่รู้อริชาติ”

“ทะเลิ่ง...นี่คุณขึ้นพุดอะไรโลนๆ แบบนี้ฉันลงแถวนี้ดีกว่า น้องสาว ฉันเป็นสาวเป็นนางนะยะ ใครจะมาทนฟังคนปากไม่มีหูรูได้ล่ะ”

“แต่ผมไม่ใช่พุดทะเลิ่งนะครับคุณพยายาม ผมพุดอะไรจริงจัง เสมอ หน้าตาผมก็ออกน่าสงสาร...คุณพยายามชื่ออะไรซะ ผมขอโทษที่ต้อง

ถาม “หวังว่าคงจะไม่ได้ซื้อระยองนะครับ เพราะพี่สาวชื่อระยางค์ น้องสาวชื่อระยอง”

“ไม่ใช่หรอกค่ะ...ชื่อลิลินค่ะ”

“ແหม...ชื่อเพราะ”

ปุณณะทำท่าซาบซึ้งเลยโดนฝ่ามือของระยางค์อีกรอบหนึ่งจึงสงบลงได้

ระยางค์ไม่ได้ซื้ออาหารสดตั้งที่ตั้งใจไว้แต่แรก เพราะเหตุที่มีปุณณะตามมาด้วย หลอนกับลิลินถึงให้เขาเฝ้ารถอยู่หน้าซูเปอร์มาร์เก็ตแถวย่านที่จะกลับบ้านนั่นเอง ได้อาหารสำเร็จรูปที่ประกอบใหม่ๆ มาหลายอย่าง รวมทั้งผลไม้สองสามอย่าง ลิลินซื้อแคนตาลูปของโปรดของคุณย่าติดมือมาด้วย แต่พอมาถึงรถปรากฏว่าปุณณะเพิ่งจะมาถึงพร้อมด้วยขนมเค้กกล่องโต ระยางค์เบิกตากว้างเมื่อเห็นขนมกล่องนั้น

“นั่นจะซื้อไปเลี้ยงเด็กกำพร้าที่ไหนกันคะ คุณปุณณะ”

เขาหัวเราะเห็นพินขาวทำหน้าที่ติดตลก

“ซื้อมาฝากเนื้อฝากตัวคุณพี่โงะฮะ คนมีน้องสาวสวยก็ต้องเอาใจกันหน่อย”

“ผิดแล้วค่ะ เพราะชินเอาใจด้วยเค้กกล่องก็ฉันไม่นิยมด้วยหรอกเรื่องอะไรจะมีคนมาทำให้น้ำหนักตัวเพิ่ม สาวๆ สมัยนี้ไม่ต้องการน้ำหนักเพิ่มค่ะ แต่ไม่เป็นไร...ที่บ้านฉันมีสมาชิกเยอะ เต็มแบ่งเอาไว้แล้วยกขึ้นไปบนตึกใหญ่ก็ได้”

“บ้านคุณระยางค์เป็นโรงเรียนเด็กหรือฮะ”

เขาถามยิ้มๆ ระยางค์หัวเราะ แต่ลิลินเพียงแค่นิ่งน้อยๆ หลอนนึกถูกชะตาไปกับเพื่อนชายของพี่สาวตรงที่เขาดูร่าเริงและเป็นกันเองกับคนอื่นง่ายๆ

“เต๊ยวไปดูก็แล้วกันคะ รู้สึกว่าหากนับกันเต็มๆ ก็ดูเหมือนจะได้

ลัก...สามสิบกว่านะยายลิน”

“สามสิบหกคะ นับรวมทั้งคนทำงานในบ้านด้วยก็สี่สิบกว่า”

“อื้อยโ้ย...มากกว่าบ้านผมจมไปเลย”

ปุดณะร้อง และเมื่อมาถึงบ้านของระยางค์จริงๆ เขาก็ทำหน้าที่เหมือนได้พบสิ่งมหัศจรรย์

ที่ตั้งของบ้านระยางค์เป็นที่ดินผืนเดิมซึ่งคุณปู่ได้แบ่งปันให้ลูกๆ ทั้งห้าคนตั้งแต่สมัยเมื่อท่านยังมีชีวิตอยู่ ทั้งยังสั่งห้ามมิให้ลูกคนใดคนหนึ่งแยกออกไปอยู่ข้างนอก ทุกคนจะต้องอยู่ด้วยกันในอาณาจักรแห่งนี้โดยมีบ้านของตนเองเป็นส่วนตัว แต่ต้องคอยดูแลเอาใจใส่คุณย่าซึ่งมีอายุเลยแปดสิบปีแล้ว และยังมีสมบุรณ์แข็งแรงเป็นร่มโพธิ์ร่มไทรของลูกหลาน

ตึกส่วนตัวของระยางค์กับลิลินสองพี่น้องอยู่บนริมเนินน้ำ มีทางรถแยกมาทางซ้ายมือของตึกใหญ่ มีตึกของคุณลุงใหญ่ปลุกลดหลั่นกันกับตึกประธานของคุณย่าบังอยู่ อีกด้านหนึ่งเป็นตึกของคุณอาหญิงเรียงกันสองหลัง ด้านหลังออกไปมีเรือนไทยของคุณอาผู้ชายคนรองและคุณอาคนเล็กสุดซึ่งยังเป็นหนุ่มโสด

“บ้านคุณนี่ยังกะบ้านจัดสรรเลยนะอะ เนื้อที่เท่าไรครับ”

“รู้สิถ้าจะเกินสามไร่คะ เดิมเป็นที่นาเก่าของคุณทวด คุณปู่ท่านเห็นว่ามันอยู่นอกเมืองอากาศดีก็เลยปลูกบ้านไว้ตั้งแต่สมัยนั้นคะ แปดสิบกว่าปีแล้ว หรือจะร่วมๆ ร้อยปีแล้วคะ แล้วก็อยู่ที่นี้มาตั้งแต่ถนนแถวนี้มันเปลี่ยวมาก ไปไหนมาไหนที่ก็ลำบากต้องไปส่งกันเป็นขบวน”

ระยางค์บอกทางให้เขานำรถไปจอดที่หน้าตึกบนเนินของหล่อน ลิลินเปิดประตูรถลงมาอย่างคล่องแคล่ว สีหน้าของหล่อนแจ่มใสเป็นสุข เมื่อมาถึงบ้าน นางสาวพะยอมคนรับใช้ประจำบ้านซึ่งมีหน้าที่สารพัดอย่างเว้นแต่เรื่องทำอาหาร เพราะส่วนใหญ่แล้วจะส่งจากโรงครัวมาให้ทุกบ้าน

ตามเวลาที่ต้องการ คุณย่าท่านเป็นผู้ใหญ่ที่ไม่เคยทอดทิ้งหน้าที่ดูแลทุกข์สุขของลูกๆ หลานๆ นี่คือการสุขอย่างหนึ่งของท่าน

“คุณลีนกลับหรือคะ...แฮมดีจังคะ คุณย่าท่านเพิ่งถามเมื่อเช้านี้เองคะ ว่าเมื่อไหร่คุณลีนกลับ”

“งั้นลีนไปกราบคุณย่าก่อนนะคะพี่ชาย คุณย่าท่านไปก่อนเลยคะ ไม่ต้องรอรอกคะ เดี่ยวลีนมา”

หล่อนส่งกระเป๋าถือให้นางสาวพะยอมแล้วเดินไปเปลี่ยนรองเท้าเป็นรองเท้าแตะแบบอยู่กับบ้าน แล้วจึงเดินอย่างกระฉับกระเฉงไปตามทางเดินที่เป็นแผ่นศิลาแลงแผ่นใหญ่ๆ วางเรียงเป็นทางลัดไปจนถึงตึกประธานของบ้าน ปุณณะมองตามด้วยสายตารื่นรม

“น้องสาวคุณนี่เก่งนะฮะ สวยด้วยเก่งด้วยอย่างนี้หายาก มีแฟนหรือยังฮะคุณระยางค์”

“ฉันไม่เคยถามเรื่องส่วนตัวกัน...แต่ขอร้องเถอะน่า อย่าเสี่ยงไปจีบเขาเลยนะ คุณก็รู้จักตีศัพท์ฉันว่าร้ายกาจแค่ไหน ชินคุณจีบน้องสาวฉันแล้วทำเล่นๆ เหมือนคนอื่น ฉันเอาคุณตายแน่ๆ ”

ระยางค์ทำเสียงซิ่งซัง แม่พะยอมมอมยิ้มรับกลองเด็กจากมือของปุณณะเดินตามหลังเข้าไปในบ้านด้วยกิริยานอบน้อม

คุณหญิงมยุรีขยับแว่นตาเมื่อหลานสาวเข้ามากราบอยู่ข้างๆ เพียงกู่ข้างที่ท่านนั่งอยู่ นายแพทย์ที่เพิ่งจะทำการตรวจร่างกายของท่านเสร็จหันหน้ามองนิตหนึ่ง สะดุดตาตรงเครื่องแบบสีขาวที่หล่อนสวมใส่ แต่เขามีหน้าที่เพียงเข้ามาดูแลร่างกายของท่านเจ้าของบ้านแทนเพื่อนหมอซึ่งเดินทางไปราชการต่างประเทศเท่านั้น ไม่มีหน้าที่จะต้องรู้จักใครในบ้านหลังนี้

“ยายลิลิน...มาพอดีเชียวลูก เมื่อเช้าย่าให้เด็กไปถามนังพะยอมถึงเรา เด็กนั้นไม่รู้เรื่องอะไรสักอย่าง นี่มันโทรไปบอกละสิ”

คุณย่าลูบหน้าลูบหลังหลานสาวเหมือนที่เคยทำ ลิลินเป็นหลาน

ชีวิตของ “ระยองค์” ดีไซน์เนอร์สาวสุดเปรี๊ยะ คงจะรุ่งโรจน์สุดๆ
และลงเอยชีวิตอย่างแฮปปี้เอนดิงแน่ๆ ถ้า “บรรณ” ผู้ชายที่ทำให้เธอตั้งท้อง
ไม่กลับเข้ามาวุ่นวายในชีวิตเธอ แม้ “บรรณ” จะทำให้ “ระยองค์”
ผิดหวังและเสียใจ เพราะความเป็นนักพนันของเขา
ซึ่งเป็นสิ่งระยองค์เกลียดที่สุด
แต่บรรณต้องการให้เธอกลับมารักเขาเหมือนเดิมให้ได้
และสัญญากับตัวเองว่าจะปรับปรุงตัวใหม่ สร้างเนื้อสร้างตัว
เพื่อเริ่มต้นชีวิตใหม่กับเธออีกครั้ง